

Dünya edebiyatında öykümüze benzeyen iki üç olay daha okuyabiliriz. Bir kardeş için ya da çok değerli bir dost için ölmeye cesaret etmiş birkaç kişiye rastlayabiliriz. Ama bizleri hepsinden daha fazla ilgilendiren bir olaya dikkatinizi çekmek istiyorum: İsa Mesih, bir kardeş ya da bir dost için değil, tam tersine, günahlılar ve Kendisinden nefret eden insanlar uğruna canını feda etmiştir.

Bizler belki iyi bir adam için veya yüksek bir amaç uğruna kendimizi feda edebiliriz. İsa Mesih ise, nankör, gururlu, yalancı, bencil, cimri, dolandırıcı, tembel, kıskanç, kin güden, kavgacı, sözünde durmayan, zina işleyen, hatta adam öldüren kimseler için canını verdi. İsa Mesih şöyle der: “Ben doğru kişileri değil, günahlıları çağırıyordum” (İncil’den Matta 9:13).

Adem ve Havva bir tek itaatsizlikleri yüzünden Aden bahçesinden kovulup sonsuz yaşamlarını kaybettiler. Bizler ise, Tanrı’ya karşı sadece bir kere değil, sayısız kereler itaatsizlikte bulunduk ve bulunuyoruz. Günah yükümüz çok ağırdır. Kendi gücümüz ve çabalarımızla günahlarımızdan arınmamız olanaksızdır.

Durumumuz tıpkı öykümüzdeki genç kardeşin durumuna benzemektedir: Adaletten, yargıdan ve sonsuz ölümden korkmalıyız. Hiç kimse Tanrı’nın günahlarımıza göz yumacağını sanmasın! Tanrı her şeyi görür. O’nun gözünde her şey apaçıktır. O Işık’tır, karanlık da O’ndan gizlenemez. Ama Tanrı, çaresizliğimizi bilerek bize İsa Mesih’i kurtarıcı olarak atadı. O, suçsuzdu. Bizim günah yükümüzü üzerine alıp

cezamızı ödedi. Korkunç ıstıraplar içinde öldü. Din, dil, ırk ayrımı yapmadan bütün insanlar uğruna canını verdi. Senin ve benim için öldü!

Öykümüzdeki yargıç, büyük kardeşin sevgisini görünce, onun verdiği hayatı genç kardeşinin hayatı yerine saydı. Genç kardeşi affedip serbest bıraktı. Tanrı bu yargıçtan çok daha üstündür. Tanrı Sözü açık bir şekilde şöyle der: “Mesih İsa’da olanlara artık hiçbir mahkumiyet yoktur!” İsa Mesih’in tüm insanların yerine yargılanarak ölmesini Tanrı kabul ederek onaylamıştır. Tanrı, İsa’yı ölümden üç gün sonra diriltmekle O’nun her yaptığı işi beğendiğini ve kabul ettiğini bize göstermiştir.

Ne yazık ki, insanların çoğu, ismen Hıristiyanlar bile, İsa Mesih’in sevgisini ve ölümünün sonsuz değerini öneme almıyorlar. Hatta, “Bir insanın başka birinin yerine ceza çekmesi, ölmesi olur mu hiç?” diyerek, İsa’nın sunduğu bu kurtuluşla alay bile ederler.

Keşke böyle konuşan kişiler “büyük kardeşin küçük kardeşine giydirdiği kendi elbisesinin kutsallığını” anlayabilselerdi. İsa Mesih bu dünyada tertemiz, lekesiz, hilesiz bir hayat sürdü. O’nun her sözü ve her davranışı gerçek ve sevgiyle doluydu. Kendisine düşmanca davrananlara bile iyilikle yaklaştı. İsa Mesih, bizim kirli günah elbiselerimizi giyerek, bize en küçük bir lekesi bile olmayan kendi elbisesini emanet etti. Bu elbiseyi giyenler, üzerlerine büyük ve kutsal bir sorumluluk alırlar. Kurtarıcı’ya olan sevgileri yüzünden, O’nun gibi olmak, O’nun gibi konuşmak, O’nun gibi davranmak ve O’nun

gibi sevmek isteyerek O’nu örnek alırlar. Rab’bin sevgisi onlar için hiçbir dünyasal değerle ölçülemeyecek kadar büyüktür.

Böyle insanlar, doğruluk ve sevgi ilkesinde yürüyebilmek için nereden ve kimden güç alırlar? İsa Mesih, öyküde okuduğumuz gibi, bize sadece temiz elbisesini bırakmakla kalmamıştır. Ölümünden üç gün sonra dirilmiştir. Kendisine Kurtarıcı olarak iman edenlere sonsuz yaşamla birlikte Kendi sevgisinden, doğruluğundan, iyiliğinden ve kutsallığından da vermektedir. Onlar ölümden yaşama geçmişlerdir. İsa’yı yakından izleyenlerin zorlukları, sorunları ve sıkıntıları olacaktır, ama ölümü yenmiş olan İsa Mesih, yolun sonuna dek onlarla birlikte dirilmiştir.

İsa şöyle der: “Dar kapıdan girin. Çünkü yıkıma götüren kapı geniş ve yol enlidir. Bu kapıdan girenler çoktur. Oysa yaşama götüren kapı dar, yol da çetindir. Bu yolu bulanlar azdır.”

Sevgili okuyucuların bu harika sevgi karşısında herhangi bir yorum yapmadan önce derin düşüncelerini ve aynı zamanda bu eşsiz sevgiyi yanıtız bırakmamalarını diliyorum.

Bize soru ve düşüncelerinizi yazabilirsiniz. Kurtuluş konusunda daha fazla bilgi edinmek isterseniz, ücretsiz olarak Kutsal Kitap derslerimizi ya da yayınlarımızı isteyebilirsiniz.

Mutlu Kaynak
mutlu.kaynak@gmx.net

Distribution of Christian Literature
P.O. Box, CH-250 Biel 8, Switzerland
www.dclit.net / info@dclit.net

turk
2013

HAYAT

İÇİN HAYAT

Sevgili okuyucular!

İnsanı oldukça hayran bırakan, okuduğumda beni de oldukça etkileyen şu öyküyü sizlere anlatmak istiyorum:

Yıllar önce doğu ülkelerinin birinde karakterleri birbirine tamamen ters düşen iki kardeş yaşardı. Genç olanı, sürekli olarak kafayı çeker, her tür günahı işler, berbat bir hayat yaşamaya devam ederdi. Bu sefil yaşamdan dönmek için yüreğinde en ufak bir istek yoktu.

Ağabeyi ise, Tanrı'ya inanan, alçakgönüllü, iyiliksever, doğru bir yaşam sürdürebilmek için yaşamını imanla Tanrı'ya teslim etmiş biriydi. O, kardeşinin yıkıma doğru giden bu yaşamına üzülür, ona yalvararak bu kötü yaşamından vazgeçmesini söylerse de, küçük kardeş bunlara aldırmaz, hatta kardeşinin kendisi için dua etmesiyle alay bile ederdi.

Yine bir gece ağabey evde yalnız, kardeşinin eve dönmesini beklerken, evin kapısının hızla çalındığını duyar. Hemen koşup kapıyı açar. Kapıyı açmasıyla üstü başı kan içerisinde, korkudan beti benzi sararmış kardeşinin kendisini içeriye atması bir olur.

“Abi, ben bir adam öldürdüm, peşimdeler, beni sakla” diye yakarmaya başlar.

Ağabeyi, kardeşini nasıl saklayacağını düşünür! Onu gerçekten çok seviyordu. Birden ağabey, kardeşinin kanlı elbiselerini giyer ve kendi elbisesini de ona giydirir ve onu yan bir odaya kilitler. Az sonra polisler içeriye girerler. Aradıkları katili bulmuşlardı. Hemen ellerine kelepçeyi vurup götürürler.

Ertesi sabah onu sorguya çekerler. O ise sadece, “Bu suçtan öleceğimi biliyorum. Yargılamayı ne kadar çabuk yerine getirirseniz benim için o kadar iyidir” yanıtını verir. Tüm kanıtlar ortada. Adam da kendisini savunmuyor, ’hayır, ben öldürmedim’ demiyor. Öyleyse fazla söze gerek yok diyerek onu ölüm cezasına çarptırırlar. Hükümlü sessizce ölümü bekler, ama infaz edilmeden bir gün önce, müdüre haber salarak son bir isteğinin olduğunu, kendisine bir kağıt ve kalem verilmesini rica eder. Onun bu isteği yerine getirilir. Sonra bir mektup yazar, idama götürülürken oradaki görevlilere verir ve şu vasiyeti eder:

“Bu mektubu açmayacağınıza ve ölümümden sonra onu istediğim adrese yollayacağınıza, Tanrı huzurunda söz vermenizi rica ediyorum” der. “Emin olun, bu isteğimin kötü bir niyetle ilgisi yoktur. Az sonra benim ruhum Tanrı'nın huzuruna çıkacak. Lütfen bu son ricamı kabul edin” diye yalvarır.

Sorumlu kişi, hükümlünün yüzüne dikkatle bakar, onun sözlerinden kuşkulanmaz. Kalbi onun isteklerini reddetmez. Sanki hükümlü bütün canını bu ricaya vermiştir. Öyle sessiz, sakin hali vardır ki, gözleri nur gibi parlıyordu!

Sorumlu kişi ona, ’merak etme, emin ol ki, senin bu son isteğini kendi elimle yerine getireceğim’ sözünü verir. Adam derin bir nefes alır ve şimdi rahat olarak ölebilirim, der. Az sonra hükümlü sayılan ağabey asılarak öldürülür.

Aradan kısa bir zaman geçer, mektubu o sorumlu kişi kendi eliyle ölenin kardeşinin evine götürür. Korkudan yüzünün rengi kaçmış, heyecanlı genç bir adam kapıyı açar

ve mektubu alır. Mektup sanki yanlışlıkla gelmiş gibi şaşkın, sert bakışlarla uzun zaman ona bakar. Nihayet mektubu açıp okumaya başlar!

Birden ıstırapla inleyerek çılgınlar gibi evin içinde dolaşmaya başlar. Bütün vücudu titreyerek yüksek sesle feryat eder. Bu adamı bu denli acılar içinde kıvrandıran mektupta neler yazılıdır acaba? Çok değil, sadece birkaç söz:

“Kardeşim, bugün senin elbiselerinde, senin için ölüyorum, sen benim elbiselerimle, beni hatırlayarak doğru ve kutsal bir hayat yaşa! Ağabeyin...”

“Senin için ölüyorum!” sözü adamın yüreğinin derinliklerine işler; günahla sertleşmiş olan yüreği yağ gibi erimeye başlar. “Senin için ölüyorum!” sözünü yüksek sesle tekrar ve tekrar okur.

Belki daha ölmemiştir! ... Kardeşini kurtarmak için hızla evden çıkarak cezaevine koşar. Orada onu durdururlar. O, ısrarla müdürü görmek istediğini söyler. Yalvarışlarına dayanamayıp onu müdürün yanına götürürler. Müdür kendisine uzatılan mektupta “ben senin için ölüyorum” cümlesini okuyunca dehşetle ürperir, ölenin rica eden sesi kulaklarında çınlarken sağlam ve sakin bakışları bir an gözlerinin önünde canlanır. Bir süre yerinden kalkamaz. Sonra büyük bir heyecanla mektubu yargıca götürür. Yargıç da onu okur ve gerçek suçluyu sorguya çekmeye başlar. O, tüm geçmiş yaşamını, işlediği cinayeti, kaçışını ve alçakça susuşunu anlatır.

“Beni öldürün! Sizden rica ederim, beni asın!” sözleriyle susar.

Ama ölenin yazdığı “Ben senin için ölüyorum” sözü yargıca çok kutsal gelir. Böyle büyük bir kurban geçici ve kaybolucu olamaz! Yargıç şaşkınlıkla genç adama bakar. Onun ne denli büyük bir sevgiyle sevildiğini düşünerek onu cezalandırmayı uygun bulmaz. Çünkü ağabeyi onun günahı için canını vermiştir. Sonunda genç adam, mektup elinde, affedilmiş olarak evine döner.

Tamamen pişman olmuş bir yürekle tövbe edip Tanrı'ya şöyle seslenir: “Ya Rab! Beni günahlarımla öldürme. Kardeşim benim günahım için öldü. Günaha karşı koymam için bana sabır ve güç ver. Beni, benim için ölenin elbiselerini giymeye layık kıl. Onları tüm lekelerden saklayabilmem için bana yardım et ve beni her günahından korusun.”

O günden sonra bu genç o kadar değişir ki, arkadaşları onu tanıyamazlar. Cana yakın ve sevgi dolu olmasına rağmen, sanki onların arasında bir yabancı gibidir. Başlangıçta eski arkadaşları onu tekrar önceki yaşamına döndürmek isterlerse de o, herkese tatlılıkla şu kesin yanıtı verir: “Bu elbiselerle gelemem; çünkü ağabeyim asla öyle yerlere gitmezdi.”

Yılları Rabbi için çalışmakla geçer ve çabaları Tanrı'nın önünde bol ürün verir. Günün birinde ağır hastalanır. Artık iki kardeşin cennette buluşacakları an gelmiştir. Küçük kardeş ölünce, vasiyeti üzerine ağabeyisinin kendisine giydirdiği elbiseyi üzerine örterek mezarlığa götürülmesini ister. Bunun derin anlamını öğrenen tanıdıkları, bu olayı asla unutamazlar.

Sevgili arkadaş, öykümüz burada bitiyor. Büyük kardeşin küçük kardeşine beslediği o derin sevgiye hayran kalıyoruz.